

Slovenské **TOP**
krimi

DOMINIK DÁN

KNIEŽA SMŔŤ

KNIEŽA SMRŤ

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KNIEŽA SMRŤ

slovar

Text © Dominik Dán 2008
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008

ISBN 978-80-8085-670-0

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

In terra summus rex est hoc tempore nummus

Najvyšším kráľom v zemi je v dnešných časoch peniaz
(staré rímske príslovie)

Venujem Zuzane a Milanovi Dobrockým.

Za myšlienku napísať román o udalostiach v Devíne ďakujem priateľovi Michalovi Němcovi, s ktorým sa poznám krátko, ale tak zvláštne, až sa mi zdá, že sa poznáme od malička.

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem MUDr. Ivete Čiernej, JUDr. Lucii Matejkovej, Mgr. Martine Móri-
covej, MUDr. Denisovi Valentovi a MUDr. Dušanovi Ra-
pošovi, CSc.

1

APRÍL 2003

Aj nebo plakalo, nielen policajti. Mraky sa dotýkali zeme a chvíľami nebolo vidieť ani truhlu, ani farára s miništrantmi. Chlapci v dlhých bielo-čiernych kamžiach sa snažili, ako vedeli, ale jednému zhaslo kadidlo a druhý zápasil s vysokým krížom zmietajúcim sa vo vetre. Hrozilo, že padne do jamy ako prvý.

Ostatní postávali v kruhu a ramená krčili k sebe. Dáždniky im boli nanič. Chatrnejšie vietor polámal už cestou z márnice a z tých odolnejších sa takmer vodovodný dážď akoby vysmieval. Navzdory živlom stáli ako prikovaní a tupo čumeli pred seba na kopec čerstvo vykopanej hlíny.

Krauzovi zatieklo za golier a na zátylku cítil nepríjemný chlad. Chosé vedľa neho kýchol. Ich dáždnik bol z tých chatrnejších a spleť pokrivených drôtov na umelohmotnej rúčke odhodil Chosé hneď za márniceu do kontajnera na zvädnuté kvetiny.

Krauz kýchol tiež a asi desiatykrát zašomral... tak ti teda pekne ďakujem, debil jeden... a Chosé asi desiatykrát ticho odvetil... nemáš za čo, druhýkrát si zober svoj... a hlavu naklonil proti novému náporu vetra.

Pán farár sa ani nesnažil otvoriť modlitebnú knižku, improvizoval a tackal sa vo vetre bičovaný dažďom ako stesnenie mučeníka a masochistu. Voľnou rukou si pridržal štvorcovú čiapočku. Niečo hovoril, ale nikto mu nerozumel a ani nebolo treba, na pohrebe už bol každý, a to podstatné očakávali až od chlapov s lanami.

Riaditeľ kriminálky a šéf oddelenia vražd sa krčili pod čiernym dáždnikom zahraničnej výroby a nastavovali ho

šikovne proti vetru. Vial raz sprava a raz zľava, a pretože tí dvaja vedeli predvídavo vystihnúť, odkiaľ vietor zavanie, držali sa na svojich flekoch už pekných pár rokov. Teraz im ich umenie bolo prd platné, lebo sa postavili pod kopček čerstvo vykopanej hliny a potôčiky riedkeho bahna im zaplavovali poltopánky. Odstúpili bokom a závistlivo vzhliadli ku Krauzovi stojacemu hore nad jamou. Krauz sa tváril, že sa modlí, a kašľal na nich.

Tlstý Váňa a karatista Kuky vyriešili problém po svojom a nad hlavami si držali kus igelitového vreca. Občas pomohol, občas im vietor spršku dažďovej vody chrstol do tváre alebo na chrbát.

Starý Burger neprišiel. Nepustili ho z nemocnice. Krauz sa chystal za primárom, aby už konečne ukončil večné špekulácie o kolegovom zdravotnom stave. Najprv to bol zápal pľúc, potom edém, potom nejaký tieň na röntgenovej snímke, potom...

Jednoducho mu už zákulisné reči liezli na nervy a najviac ho šťvalo pošuškávanie niektorých kolegov, tiež odborníkov na medicínu, a rozhodol sa načrieť priamo z prameňa a vyjasniť si Burgerov stav u samotného primára. Lenže chystal sa za ním už týždeň a vždy do toho niečo prišlo. Ako aj teraz. Kto mohol tušiť, že Hanzelova manželka nové srdiečko nebude chcieť?

Oto Hanzel stál tesne nad jamou. Petra Pergnerová sa snažila držať dáždňík tak, aby ho aspoň trochu kryla, ale v jednom kuse plakal a predkláňal sa a ruky naťahoval raz k truhle, raz k jame a bol už celý mokrý. Asi o tom ani nevedel.

Namiesto Petry tam mal stáť Hanzelov jediný syn, ale nevedeli ho nájsť. Pred piatimi rokmi odišiel pracovať do Írska, potom asi po dvoch rokoch sa ozval z Melbourne, čo je len kúsok vedľa Írska, a odvtedy o ňom nikto nepočul. Otcovi napísal iba jeden list, v ktorom vôbec nevysvetlil, ako sa na druhý koniec sveta dostal, ani čo tam vlastne robí, iba napísal, že všetko je ok a money sa iba sypú a že už spíkuje úplne plynule a že sa potom ozve. Neozval sa. Zmizol. Chalani to skúšali aj cez ambasádu, aj cez Interpol, aj cez osobné kontakty v Sydney, ale výsledok bol nulový.

Detektív Oto Hanzel stál nad hrobom svojej manželky sám a ani záplava kolegov a policajných funkcionárov sto-

jacích okolo neho jeho pocit osamelosti nemohla zmierniť. To, že syn neprišiel na matkin pohreb a, samozrejme, aj to, že manželka zomrela, ho úplne zlomilo a Petra a Filip, ktorí ho po dohode so staršími kolegami dostali na starosť, mali čo robiť, aby im neskolaboval.

Hanzelova manželka minulý rok prechodila chrípku, a keď ju vedúca konečne pustila domov, bolo už neskoro. Ochrnula jej polovica srdiečka a tá druhá to nezvládala. Aj Oto večne v robote, aj syn vo svete a žiadne správy o ňom, aj práca, aj domácnosť... všetci sa do tej zdravej polovičky jednoducho nevošli. Trocha nádeje im priniesla transplantácia, ale napriek tomu, že operácia sa podarila a operačný tím žiaril radosťou nad perfektne odvedenou prácou, stretli sa tu dnes na cintoríne, aby pochovali sedemdesiat kilogramov Hanzelovej manželky a tridsaťpäť deka z dobrovoľného darcu jazdiaceho na Honde sedemstopäťdesiat po Pezinskej Babe podľa hesla „dvěstě ve městě a třista z místa“.

Pán farár prežehnal truhlu, potom jamu a odstúpil, aby sa vyhol novej záplave bahna. Štyria chlapi v čiernych mundúroch založili laná pod truhlu a vytiahli drevené trámy, ktoré jej bránili spadnúť na dno.

Fúkol vietor a pár posledných kvapiek dopadlo na smútiaci dav. Niektorí hore zažal svetlo a mraky sa rozostúpili. Vietor ustal a čierne postavičky na cintoríne sa prestali knísať a krčiť. Nechápavo vzhliadli.

Nastalo hrobové ticho a Kukyho poznámka, že kurva aj s aprílovým počasím, vyznela dosť nedôstojne, lebo intenzitu hlasu zvolil primerane k pôvodnému vetru.

„... a odpočinutie večné daj jej, Pane,“ to bolo všetko, za čo zaplatili farárovi.

Potom to už išlo rýchlo.

Tí pod jamou mali problém hodiť kvety do hrobu, lebo sa im šmýkalo, a tí hore mali problém hodiť do hrobu kvety... lebo sa im šmýkalo. Mierny svah cintorína sa v tomto nečase zmenil na tobogan.

Z lopatky, čo podával zriadenec jednému za druhým, kvapkala hnedá kaša, a mnohí sa uspokoili iba s hodením kvetov. Dav sa rozchádzal. Zriadenci počkali, či Hanzel odíde tiež, ale keď sa k tomu nemal, začali svižne zasýpať roz-

močenú jamu a bolo na nich vidieť, že by si na šmykľavom blate aj zabohovali, ale pred Hanzelom si netrúfli. Najprv ohľaduplne počkali, lebo dobre vedeli, že na celom pohrebe je najdeprimujúcejší buchot dopadajúcej zeminy na veko rakvy a najbližší pozostali začnú vyvádzať práve vtedy.

Hanzel nevyvádza. Stál premočený ako posledný žobrák na rohu ulice a pri každom dopade hliny na veko manželkinej truhly mu myklo viečkami. Detektív oddelenia vražd, prvotriedny strelec a odborník na pyrotechniku, stál ako žobrák... a bol by ochotný aj pokľaknúť a zopnúť ruky v úpenlivej prosbe, ak by mohol vyprosiť ešte pár dní pre svoju milovanú manželku, ale aj keby si kľakol... aj keby sa vyváľal v blate... už sa nedalo. Bolo už neskoro. Oni to vedeli, on ešte dúfal.

Petra zložila dáždňík, spýtavo sa zahľadela na Krauza, ten jej pomohol rozpačitým pokrčením ramien, a tak sa nahla k Otovi a niečo mu pošepkala do ucha. Pokrútil hlavou a iba stál.

Tlstý Váňa a Kuky sa prestali naťahovať o igelit, skrčili ho, obehli jamu a pridali sa k svojim. Chosé ich pochválil.

„V kerej riti ste strčení s tým igelitom, my tu mokneme jak drbnutí!“

„To si aj bez dažďa.“

„Múdry... tlstý...“

„Prestaňte! Aspoň teraz!“ zahriakol ich Krauz.

Sledoval kolegov a funkcionárov. Všetci sa otriasali a trielili k východu z cintorína.

„Čo s ním?“ spýtal sa Kuky a bradou ukázal na Ota.

„... som sa ťa chcel opýtať,“ odpovedal mu Krauz.

„Ten v tom sivom je jeho bracho,“ tiež bradou ukázal Chosé.

Muž v sivom, zavesený do tlstej paničky, Hanzelovi ani nepodal ruku a ešte stále pod obrovským čiernym dáždňíkom cupkal v dave preč.

„Nerozprávajú sa už aspoň desať rokov, nepohodli sa po predaji rodičovského domu,“ kýchol si Krauz a sopeľ si utrel do palca a ukazováka a potom do trávy.

„Tak čo s ním?“ nedal sa Kuky.

„Zostaneme a vezmeme ho k nám... alebo kam bude chcieť...“ zastonal Krauz, lebo naozaj nevedel, kam sa bež-

ne chodí s chlapmi, čo práve pochovali to najdrahšie na svete a ostali úplne sami.

Že to bolo to najdrahšie na svete, vedel aj Krauz, aj ostatní. Málokto z policajtov mal takú dobrú manželku ako Hanzel. Vydržali to spolu vyše dvadsaťpäť rokov a nech sa služba na oddelení vražd zvrtila ktorýmkoľvek smerom, pani Hanzelová stála pri svojom mužovi vždy a nič mu nevyčítala a on ju na oplátku miloval ako vo filme pre pamätníkov. Každý piatok jej na trhovisku na Miletičke kupoval kvety a cez víkend sa muckali ako pubertiaci.

Petra odstúpila, otriasla si dáždnik, zložila ho a nechala Ota samého na hrane jamy. Chlapci v čiernom sa činili a jama sa utešene plnila.

Chosé si odpľul, vysiakal sa spôsobne do vreckovky, ti cho zopakoval Kukyho názor na aprílové počasie a vybral balíček cigariet. Skontroloval filtre, dve premočené vyhodil a poponúkal dookola. Vzali si všetci, fajčili a mlčky čakali.

Svah cintorína spustol.

Iba štyria zriadenci s ohnutými chrbtami makali o dušu spasenú.

Krauz odrčkol cigaretu a podišiel k Otovi.

„Kompl, pôjdeme... jej je už dobre a... my musíme ísť...”

„Choďte, ja nejdem!”

„Oto... spolu sme prišli, spolu aj odídeme a... aj spolu ostaneme, tak sme sa dohodli na začiatku a tak to aj bude.”

„Choďte, ja nejdem!”

„Počkáme s tebou.”

„Nie! Choďte!”

Krauz sa vrátil ku skupinke.

„Čo povedal?” spýtal sa Kuky.

„Aby sme išli, ale ja ho tu nenechám.”

„Ostaneme,” zastonal Váňa a z vrecka baloniaka si vybral igelitové vrečko s dvoma obloženými žemľami a niečím tmavým, čo sa tvárilo nenápadne ako pol kila tlačienky.

„Váňa, pre jedného ako si ty... je to málo, a pre ostatných je to dosť, tak to daj sem a nemusíme sa ani deliť,” navrhol Chosé, ale Váňa mu ukázal pažbičku pištole v podpažnom puzdre a výstražne zodvihol prst.

„Mohol by si mať srdce aspoň v takejto vážnej chvíli, ty pes!“ dobiedzal Chosé.

„Serte na srdcia... dobre, že vás nepočuje Oto, teľce,“ opäť ich zahriakol Krauz.

Stíchli. Lačne sledovali Váňu, ako sa napcháva. Kuky urobil psie oči a Váňa mu jednu žemľu podal. Kuky neváhal, rozlomil ju a polovičku podal Chosému. Chosé nelenil, rozlomil polovičku a štvrtinku podal Krauzovi. Váňa si zhlboka vzdychol, z druhého vrecka baloniaka vylovil pár krajcov suchého chleba a podal aj Petre a Filipovi. Potom všetkým rozdal plátky tlačenky.

Od rána mali pohon kvôli pohrebu a nikto nestihol obed, takže teraz krátko po tretej už boli naozaj hladní.

„Do mňa ani nemusíte transplantovať žiadneho motorára, ja si zdochnem aj sám... od hladu... pri vás...“ frflal ticho Váňa a snažil sa zhltnúť to máličko, čo mu ostalo skôr, než ho zvalia na zem a oberú dohola. Dve tatranky a pomaranč sa rozhodol zatiaľ nevyťahovať.

Hanzel sa začal triasť. Možno aj od zimy.

Váňa si počúchal dlane, aby sa zbavil omrvínok, vyzliekol si baloniak a opatrne, akoby chytal motýle do sieťky, sa prikradol k Otovi. Jemne mu prehodil baloniak cez ramená. Triasol sa, ale nebolo to od zimy. Oto plakal. Strašne.

Potom ho vzali pod pazuchy a nasilu otočili preč od rastúceho kopčeka. Už sa nebránil.

„Tak potom poďme k Jumbovi,“ rezignovane navrhol Chosé.

Auto šoféroval Richard Krauz, detektív oddelenia vražd. Vysoký blondiak s modrými očami. Vedľa neho sedel jeho parťák Jozef Fischer, prezývaný Chosé. Keby medzi nich teraz, ako sedeli v aute, niekto vložil fotografickú platňu, dostal by presne negatív a pozitív. Chosé mal krátke husté čierne vlasy a s fičúorskymi čiernymi fúzikmi by sa s červenou handrou v ruke väčšmi hodil doprostred arény pred býka ako do služobného auta.

Občas im dvom hovorili aj whisky boys, lebo na vinete nejakej whisky vedľa seba sedia dvaja psíci, jeden čierny a druhý biely – celý Krauz a Chosé.

Preto pili iba vodku a pivo. Dosť ich to prirovnanie štválo.

„A potom?“ spýtal sa Krauz a pribrzdil, lebo debilko pred ním sa neunúval so znamením a iba tak si prudko odbočil.

Vzadu sedela Petra Pergnerová, najkrajšia policajtká v Našom Meste, a Filip Kiss. Nie až taký pekný, ale rovnako mladý.

„Musí existovať nejaká služba pre osamelých...“ skúsila váhavo Petra.

Riešili problém, čo s Hanzelom po pohrebe. Ožrať ho u Jumba, v krčme vyhradenej pre policajtov a spravovanej najväčším človekom na svete, by nebol problém, ale naozaj... čo s Hanzelom potom?

„Asi by mala byť nejaká služba pre pozostalých,“ súhlasil Filip zo zadného sedadla. Vždy s Petrou súhlasil.

V januári to bolo šesť rokov, čo títo dvaja začali robiť spolu v tandeme. Petre sa vtedy podaril husársky kúsok a vyriešila záhadu igelitovej tašky a prípad vraždy dievčaťa, ktorý napokon ani nebol čistou vraždou, iba zamatanou spleťou osudov jednej rodiny. A nehanebné neviniatko z vysokej školy neslávne skončilo krátku púť životom s motúzom omotaným okolo krku. To bolo na celom prípade to najsmutnejšie. Zbytočne vyhasnutý mladý život.

Odvtedy sa Petra osvedčila už veľa ráz a Filip k nej prischol ako prívesok. Bol do nej rachnutý od prvého ranného rozdelenia v šéfovej kancelárii a aj napriek dobre miere-ným fackám, ktorými Petra odpovedala na jeho snahy dostať sa jej do nohavičiek, nestrácal trpezlivosť a vyznával Platóna ďalej. Medzi nimi dvoma to fungovalo asi tak, že Filip šoféroval a Petra ukazovala smer, alebo inak, Filip bol hlavou a Petra krkom, čo tou hlavou otáča. No a? Niektoré baby sú naozaj rozumné.

V aute za nimi sedel chudák Hanzel, Kuky, tlstý Váňa a premúdrený Billi Gates. V skutočnosti sa volal Václav Voska, ale nikto mu nepovedal inak ako Billi. Prachy v tom neboli, počítače áno. Dokázal s nimi všetko, a ak by mu dali pájkovačku, kúsok cínu a pol hodiny času, tak jeden z toho množstva, čo mal v kancelárii, by naučil aj variť kávu a čistiť zemiaky.

Druhé auto šoféroval Kuky a plazil sa za Krauzom.

„Hovoril som vám, že zatiahne k Jumbovi,“ pokrčil ramená Kuky, keď pochopil, kam Krauz mieri. Za Kukyho autom išlo ešte jedno služobné s mladšími kolegami. Dovedna ich bolo ako hadov.

Vošli a chlapi pri stoloch vstali, jeden po druhom prišli k Hanzelovi a stískali mu ruku. Kým sa dostal do zadného separé, ostatní vraždári už sedeli. Aj tak príliš nevnímali a prisadol si ako bez duše.

Jumbo Hanzela objal a vôbec ho to nebolelo. Aspoň to nedal znať. Jumbove objatia podobné objatiu medveďa grizlyho vždy boleli. Aj jemné potľapkanie po chrbte. Aj keď po infarkte schudol na sto sedemdesiat kilogramov, stále to bola hora mäsa.

„Mám vyprázdniť lokál?“ spýtal sa Jumbo s pietnym výrazom v tvári.

„Nebľbni, toľko nás nebude,“ pokrútil hlavou Chosé.

„Ja néé kvôli tomu, ja aby ste mali pokoj...“

„Díky,“ kývol mu Krauz, „to nebude treba, vydržíme.“

„Čo donesem, chlapci moji?“

„Dve... tri... štyri... vodky a pivo... zdvihnite ruky, kto chce te pivo... jeden... tri... päť...“ Filip sa snažil spočítať objednávku.

Od výčapu prišla Alenka v krátkej minisukni. Občas výčapníčka, občas čašníčka, občas vedúca skladu, občas vedúca celého lokálu, občas Chosého... ale inak práma baba. Zastala si nad nimi s rukami vbok a uznanlivo pokývala hlavou.

„Nepočítaj, mladý! Donesiem vám rovno fľašu vodky, fľašu koňaku, dve fľaše červeného a plató pív a zúčtujeme sa zajtra... vajčáci... prepáč Oto, pod' sem...“ a tiež ho objala. „Je mi jej ľúto... úprimne...“

Oto Hanzel tiež pokýval hlavou a krčovitou zovrel viečka. Chvíľu sa s Alenkou oblápali a aj sa pohojdali zboka na bok. Opäť si sadol, podvedome siahol do saka a vybral služobný preukaz. Vylovil tisíčku a položil ju na stôl. Krauz ju vzal, vylovil mu zo saka služobný preukaz a tisíčku mu doň zastrčil späť.

„To si nechaj, kámo,“ potľapkal Ota po ramene. „Alenkaá...“ zavolať Krauz k pultu, „máš tu špirály?“

„Tý elektrické?“

„Nó!“

„Pošlem niekoho do skladu.“

Krauz vyzliekol Hanzelovi sako a prehodil ho cez operadlo stoličky. Po ňom to spravili viacerí.

Chlapec priniesol zo skladu dva elektrické ohrievače a predlžovačky a jeden nasmeroval na mokré saká a druhý na mokrých policajtov.

Tlstý Váňa si kýchol.

„Najvyšší čas,“ skonštatoval a utrel si nos do servítky.

Prišla Alenka a porozkladala fľaše a poháriky. Kritickým pohľadom zhodnotila zásoby na stole a sucho ich okomentovala.

„Boh s vami, súdruhovia...“ popriala im a odišla sa venovať výčapu. Ani nevystřčila zadoček k Chosému ako inokedy. Alenka bola naňho našťavaná a Chosé bol smutný. Inokedy by ju opáčil, ale dnes bol naozaj smutný.

Štvala ho smrť kolegovej manželky, ale aj...

Štyridsať rokov si žil ako king na voľnej nohe a všetky baby boli jeho a všetky fľaše boli jeho a všetky bary boli jeho a...

Pred pol rokom sa mu prihlásila dcéra Nina, o ktorej šesťnásť rokov nevedel. Príbeh ako z telenovely: tvoj otec je Rodrigo, nie Rodrigo, Carlos je tvoj otec, nie Carlos, Carlos je tvoj dedko, tvoj otec je Chuanito, nie, Chuanito je tvoj brat, tvoj skutočný otec je vlastne Chosé, prastrýko tvojho prabratranca... a uvidíš ho, až keď dovŕšiš šesťnásť rok svojho života! Jeden by sa rozplakal.

Prvé stretnutie Chosého s dcérou bolo dosť bizarné a chlapi v kancelárii naozaj bavili. Starý Burger sa rehotal ako nikdy predtým a po tvári mu tiekli nefalšované slzy. Nieкто navrhol aj rozbor DNA a krv jej chceli odobrať z nosa, ale Nina ich začala navštevovať častejšie a ako ju tak sledovali...

Aj Chosé si to všimol. Celý tata! Gestikulácia, mimika, spôsob vyjadrovania a tá iskra v tmavých očiach... napokon uznali, že rozbor DNA je zbytočným plytvaním peňazí daňových poplatníkov a nezbili ju.

Dcéra by už bola, nevyriešenou ostala otázka matky. Chosé dlho bojoval sám so sebou, a napokon ho dobehla vlastná dcéra. V naivnej predstave, že ho Nina pozýva na večeru, sa dovalil do reštaurácie iba tak, so šiestimi vodkami a tromi pivami v sebe, a skoro odpadol, keď ich vi-

del dvojmo. Nina, dospelá zubárka, skoro vyzauškovala Ninu študentku, lebo o ich spoločnej večeri v trojici nič nevedela ani ona, a prišla tam iba tak, nenamaľovaná, bez zá-sahu kaderníka a bez šiestich vodiek, ale napokon to dobre dopadlo a dve Niny zvládli jedného Chosého, a ešte sa nakoniec aj nasmieli.

Lenže Chosého smiech rýchlo prešiel. Ozvala sa aj Zdena Rysová, prečo v ten večer neprišiel.

So Zdenou sa zoznámil tiež pred pol rokom, keď s Krauzom vyšetrovali vraždu a pohlavné zneužitie malého chlapca, a Chosému sa po jednom výsluchu podarilo so stránkou opačného pohlavia nadviazať nadštandardný kontakt. Ako skoro vždy.

Lenže tentoraz to bolo niečo iné. Chosé to tak cítil a povedal to aj Richardovi, lebo bol kamoš. Zdena bola... iná.

Šlapala na kokaíne, ale sľúbila mu, že s tým prestane. Platila si mladých gigolov a sľúbila mu, že aj s tým prestane. Bola vydatá a sľúbila mu, že...

Pred týždňom mu povedala, že sa s tým jej imbecilom rozvádza a veľmi by chcela, aby to skúsili spolu, ale že jej rozhodnutie s jeho osobou nijako nesúvisí, aby si nemyslel nič zlé, že sa rozvedie tak či tak, aby sa nezľakol, že ho chce nejako viazať, alebo obmedzovať, alebo pripútať si ho, alebo nedajbože vohnať do chomúta! Nič také!

V skutočnosti ho chcela zviazať, aj obmedziť a v každom prípade si ho chcela pripútať k sebe a strčiť mu hlavu do chomúta.

Krauz mu to otvorene povedal, a ešte mu aj povedal, že je debil, ale tým nikoho neohúril, lebo Chosé to už vedel.

Odrazu bolo tých žien okolo akosi priveľa a Chosé tu teraz sedel ako zarezaný a aj zabudol chňapnúť Alenku pod sukňu. A aj keby nezabudol, aj tak by sa nedala, lebo v policajnej krčme sa roznesie všetko rýchlosťou blesku, a že má Chosé dcéru a dve ženy na obzore a utajeného syna na dôstojníckej škole a dvojčičky s černoškou na ceste a budúceho svokra na ministerstve a kariéru generála vo vrecku, sa vedelo okamžite. A Alenka sa odula, lebo aj ona tajne dúfala...

Chosé bol fakt idiot, a aj si tak teraz pripadal.

Mladší kolegovia ponalievali, a keď mal každý svoj pohárík pred sebou, stíchli. Všetci pozreli na Krauza, ten uro-

bil grimasu, že čo já!? Ale napokon sa predsa len pomaly postavil, a keďže najstarší z nich, Edo Burger, chýbal, ujal sa slova.

„Kamaráti...”

„A ja...”

„... a kamarátky, prepáč Peťa, ja ani neviem... ako... alebo takto... ehm... ééé... my sami najlepšie vieme, že smrť je súčasťou nášho života, lebo s ňou robíme dennodenne a zvykli sme si na ňu, ale... keď príde k nám, a príde až tak blízko ako teraz, sme z toho polepení a vyklepaní ako každý normálny smrteľník. Ťažko sa o tom hovorí... ani humor nie je namieste, plakať už nepomôže... ostáva nám už iba spomínať. Oto, všetci vieme, ako ste si nažívali, a všetci túšime, ako to musí bolieť. Úprimnú sústrasť ti už nebudem vyjadrovať, dnes už toho bolo dosť, ale jedno uistenie, že sme tu a ochotní ti kedykoľvek pomôcť, dúfam, nevyznie ako kliše, pretože to myslíme úprimne. Budeš nás potrebovať, ako my potrebujeme teba, a na to nezabúdaj a nehanbi sa zavolať, keď bude treba. Dáma a páni... na jej večnú pamiatku.”

Krauz predpažil. Oto pomaly vstal a trasúcou sa rukou sa snažil udržať pohárik plný. Ostatní vstali tiež a poháriky zavisli nad stolom.

A potom sa stalo niečo zvláštne. Ostatní policajti u Jumba si všimli, čo spravili vraždári pri stole v rohu, všetci vstali a vrava stíchla. Alenka za výčapom sa naklonila dozadu a vypla rádio. Lokál stíchol úplne. Oto povedal: „Nech ma tam čaká, srdiečko moje... na ňu...” a prudkým gestom vyprázdnil pohárik.

Vypili všetci a ticho si posadali. Kedysi bola medzi policajtmi naozajstná súdržnosť.

Jumbo sa otočil ku všetkým v sále, utrel si oči a traslávym hlasom zahulákal:

„To, čo ste vypili na jej památku, neplacíte! Jedna run-da pre celý lokál na moje triko... vajčáci...”

Potom to už nevydržal a po lícach sa mu skotúlali pol-litrové slzy. Oto sa nestihol uhnúť a skončil mu v náručí. Aj on sa rozplakal. Muselo to bolieť.

2

Notár sa usmial, ešte raz letným pohľadom skontroloval podpisy a teatrálné zaplesol hrubé dosky. Zmluva o prevode nehnuteľnosti zmizla medzi nimi. Kúpno-predajná zmluva nadobudla platnosť a notár posmelený tučnou províziou si dovoľil aj inak neprípustné familiárne gesto, a oboch vstávajúcich pánov potľapkal po pleci. Napriek tomu, že on nič nekúpil ani nepredal, žiaril radosťou.

Bol to jeho kšeft.

K zúfalému predajcovi pozemku mu síce dopomohla obyčajná náhoda, ale na výbere kupujúceho si dal mimoriadne záležať a našiel si ho sám a aj sám dohodol cenu a aj si sám určil províziu. Mimochodom, mimoriadne.

„Pán Rastislav,“ notár s nemiznúcim úsmevom obehol stôl, oprášil mu plece a podal ruku, „gratulujem! Práve ste sa stali majiteľom pozemku a nehnuteľnosti, ktorú vám môžu všetci iba závidieť! Ešte raz... gratulujem!“

Usmial sa aj na predávajúcu stranu, ale trochu kyslejšie. Vysušený pán Galas nebol až taká významná osobnosť ako pán Rastislav. Vysušený bol najvýstižnejší výraz, ako opísať jeho schátranú, zhrbenú postavu. Pán Rastislav sa v nestráženej chvíli spýtal notára, či Galas nemá tuberkulózu alebo niečo podobné a či je nutné, aby si podávali ruky, ale notár ho ubezpečil, že všetci Galasovci sú vysokí, zhrbení a vyschnutí a aby sa nebál. On sám mu podal ruku už aspoň tisíckrát, a nič!

Ťažké drevené polostoličky-polokreslá zahrkotali, muži sa vzpriamili a dobrý obchod spečatili podaním rúk a... čo asi nečakali, aj poklepaním po pleciach. Rastislav prekvapene zagánil na notára, lebo až také intímne zakončenie kúpno-predajného aktu nečakal a ani nevyžadoval, ale nepovedal nič,

lebo práve notárovi vďačil za vynikajúcu cenu. Preto sa nasilu usmial a, aj keď s ostychom, podal ruku i Galasovi a mierne sa uklonil. Potom sa nenútene zvrtol a zamieril ku konferenčnému stolíku s tromi napoleonkami s hneudou tekutinou. Cestou si nenápadne, ale o to pedantnejšie utrel ruku do hodvábnej vreckovky. Zhrozil sa pri predstave, že by si vreckovku znečistenú Galasom mal opäť zastrčiť do saka, a odbočil do rohu ku smetnému košu. Nasucho sa akože vysiakal do papierovej vreckovky a obe odhodil.

„Prepáčte,“ ospravedlňujúco sa usmial a vrátil sa ku konferenčnému stolíku. „Tá moja senná nádcha, už zase niečo kvitne...“

„Tak páni... na nás a na dobrý obchod v súlade s dobrými mravmi!“ zadeklamoval notár a natiahol ruku. Tri napoleonky sa zrazili a zaduneli.

Galas sa nahol a vypil. Notár pomiešal tekutinu, privoňal a vypil. Rastislav pomiešal tekutinu, privoňal, proti oknu skontroloval čistotu pohára, uspokojivo sa usmial, zašomral... Rémy Martin... a odchlípol si.

Položili poháre na vyleštený podnos a nastala chvíľa trápneho ticha, lebo od tohto momentu sa už nepotrebovali. Kupujúci nepotreboval predávajúceho, lebo už mal jeho majetok, a nepotreboval ani notára, lebo ten svoju prácu odviezol, notár už nepotreboval ani predávajúceho ani kupujúceho, lebo zarobil svoju províziu, a predávajúci nepotreboval vôbec nikoho, lebo už ho oj... už predal.

Aby to nevyznelo tak drsne, notár sa spoločensky, ale neúprimne opýtal, „... ehm... ešte jeden?“ ale spoločensky a úprimne pokrútili hlavou.

„Ešte som chcel povedať...“ Galas si utrel ústa, „do zmluvy ste to nechceli dať, neviem prečo, ale... mne naozaj záleží na rodičovskom dome a na zachovaní všetkých tradičných architektonických špecifik, ktoré náš dom má, a tiež... netradičných stavebných metód, ktoré boli pri jeho budovaní použité. Trvalo to sto rokov. Naša kamenná pivnica, klenbové stropy, studňa...“

„Pán Galas! Už sme o tom hovorili aspoň stokrát!“

„Ja viem, pán notár, ale...“

Rastislav mlčal, usmial sa a ruky si zopol na pupku. Premier si Galasa v jeho sivom obnosenom obleku a zatvá-

ril sa, že Galas ani nie je hoden jeho odpovede, a všetko nechal na notára.

„Pán Galas...”

„Mne ide iba o ten dom.”

„Pán Rastislav sa predsa jasne vyjadril, že podľa možnosti zachová...”

„Ale čo sú to tie možnosti, ste v zmluve neuviedli.”

„Ale je tam uvedená suma, ktorá bude v priebehu hodiny poukázaná na vaše konto, hneď ako zavolám do banky!”

„Suma... ale... to je pri predaji domu hádam normálne, že je tam suma, ale... vy ste mi sľúbili, že dom... aspoň predok, ktorý je najkrajší, sa zachová... ale v zmluve to nie je.”

„Lebo sme o tom už hovorili, pán Galas. Kupujúci,” notár sa uklonil a usmial sa smerom k pánovi Rastislavovi, „sa síce ústne zaviazal, ale v zmluve by to už bolo bremeno, ktoré by menilo podstatnú časť zmluvy v zmysle využiteľnosti nehnuteľnosti, a to by sa muselo odraziť na cene za pozemok a nehnuteľnosť, a tiež na forme zmluvy a vy... pýtam sa vás otvorene... chcete niečo meniť na cene... tedaáá... aby sme sa rozumeli, v takom prípade by cena musela ísť rapídne dole...”

„Ale...”

„Chcete ísť s cenou rapídne dole, pán Galas?”

„Nie... ja...”

„Tak vidíte!”

„Mne ide iba o prednú časť domu, viete, staval to môj pradedo a bývali sme tam všetci už vyše sto rokov, a meno Galas sa automaticky spájalo s Chuchvalcom a...”

„Iste, to vieme, pán Galas, to my dobre vieme, už ste nám to povedali aspoň stokrát, ale vieme aj to, že ste dlhý bratovi čiastku okolo sedemstopäťdesiat tisíc po krachu vašej vinárskej firmy a synovi...”

„Ja viem... ja viem... mne ide iba o ten predok...”

„... a tieto informácie sme si nezisťovali, sám ste ich uviedli pri predbežnom prejednávaní zmluvy, takže by mala byť každá zo zúčastnených strán spokojná a neklásť podmienky.”

„Ja nechcem klásť, iba... by som bol rád... keby sa tam nestavalo... ako všade naokolo, že príde buldozér a zničí

všetko až do základov a až potom začnú skúmať, čo to vlastne zničili...”

Galas nechal vetu nedopovedanú, lebo čakal, že sa niekto chytí a uistí ho, že v tomto prípade to tak určite nebude, že nepríde buldozér a nič nezničí a že... možno tá predná časť ich rodičovského domu na Chuchvalci, kde sa narodil a vyrastal, prežije aj tretiu svetovú a bude tu stáť aspoň tisíc rokov.

Ale nikto nepovedal nič, notár sa iba usmieval a ten nadutý pracháč si iba žmolil ruky na pupku a tváril sa, že ho všetci nepredstaviteľne otravujú a zdržujú od serióznej práce.

„Tak ja teda pôjdem a... tie peniaze, ste hovorili...”

„Boli deponované na mojom účte až do podpisu zmluvy a ja dám okamžite príkaz a v priebehu hodiny sú na vašom účte, presne ako sme sa dohovorili.”

„Lebo môj syn robí v esbéeske...”

Pánovi Rastislavovi pobavene poskočilo obočie, aleológ nechal na notárovi.

„Pán Galas, netreba ani syna, ani esbéesky, ani nič podobné... všetko je už zariadené! Dovidenia!”

Asistentka ho vykopla. Ona ho síce odprevadila až na prah dverí a aj sa usmiala, keď mu ich otvárala, ale nemohol sa zbaviť dojmu, že ho vlastne vykopla.

Chvíľu postál na chodníku a obzrel sa, akoby čakal, že sa odlúpne omietka a zavalí ho. Aj pokročil o kus dopredu a hlavu schoval medzi kostnaté plecia. Nič nepadlo, ale pocit ťažoby na jeho pleciach sa paradoxne znásobil. Smutne pozrel na mozoľnaté dlane. Nechápavo pokrútil hlavou.

Čo som to spravil?

Ernest Galas prvý raz zaťal krompáč do kamenistej pôdy pod zrúcaninou hradu, keď v neďalekom meste strieľali rakety a pili šampanské a dámičky z kočov vyhadzovali konfety a všetci sa tešili, že už sa nebude písať rok tisíc osemsto, ale konečne tisíc deväťsto. Bol to najteplejší Silvester, aký si Ernest pamätal, a keď si pripili, vrátil sa do jamy a kopal ďalej. Aj dvaja bratia dopili, vzali krompáče a išli mu pomôcť. V rodine Galasovcov stáli bratia vždy vedľa seba a pomáhali si, hoci aj na Silvestra.

Prvého januára zmizol ich sused.

Netušil, že robia. Netušil, že majú v rukách železné krompáče. Ako pred týždňom, aj dnes im priniesol ukázať výpis z grundbuchu, kde sa písalo, že koniec ich pozemku patrí jemu. Ako pred týždňom, aj dnes sa im vyhrážal, že pôjde do mesta a zjedná spravodlivosť a zavolá aj žandárov. Ako pred týždňom a aj predtým sa prišiel vyhrážať, ale dnes bol oveľa viac opitý a urobil aj viac chýb. Najväčšiu s hrčavou palicou, o ktorú sa stále opieral, lebo jedno koleno mal neohybné a kríval. Keď ovalil najstaršieho z bratov, vytiahol nôž.

Traja bratia udreli ako jeden, prepichli ho vlastným nožom a zakopali.

Odvtedy sa v rodine Galasovcov tradovalo, že v zadnej časti dvora sa nesmie kopať a ani stavať, a tiež, že pozemok nadobudnutý za ťažko vydreté peniaze v argentínskych baniach je posvätná zem a nikto nemá právo naň siahnúť. Ak sa taký nájde, budú sa brániť.

Zakopali ho aj so zmluvou a kopali ďalej v prednej časti. Zima síce prišla, ale základy už boli vykopané a na jar sa pustili do obvodových múrov, v lete už stála strecha a dve šopy za domom, a potom vykročili do vinohradu.

Nielen zima prišla, aj žandári. Ernesta Galasa vzali so sebou a dva dni ho bili a strkali mu pod nos papier, aby podpísal. Potom prišiel brat a žandárom povedal, že suseda stretol vo Viedni v spoločnosti prekrásnej paničky a mali sa k sebe tak milo, až bolo jasné, že sa nevidia prvý raz. Sused bol v siedmom nebi a plnými priehrštiami rozhadzoval zlatky... takéto, pozrite... a pár ich vyložil na ukážku na služobný stôl. Pretože sa o ne už viac nestaral, vydali mu dobitého brata a celý prípad uzavreli ako nechutnú mileneckú aféru. Udanie bláznivej susedky, že jej zabili manžela, už nebrali vážne.

Nádejná vdovica od susedov tušila, že bude zle, zvlášť keď ku dobitému Galasovi museli dvakrát volať doktora až z mesta. Zbalila to najnutnejšie a ušla k sestre, takže ani nevidela, ako jej zhorela stodola a stajne aj s dobytkom.

Za starých čias sa niektoré veci riešili veľmi jednoducho a priamočiaro aj bez úradov a žandárov. Bohužiaľ, nejakým nedopatrením sa staré časy po sto rokoch vrátili.

Ernest Galas sa z rán po výsluchu vylízal, zomrel neskôr na Piave, jeho najstarší syn, tiež Ernest, sa udusil yperitom pri jednom francúzskom meste, jeho syn Ernest zomrel v Penemünde ako nasadený, jeho syn, ako inak, Ernest, robil predsedu uličnej organizácie KŠČ a zomrieť sa nechystal, naopak, po revolúcii odhodil knižku, požiadal o vrátenie viniče, ktorú si nedobrovoľne na pár rokov odložil do družstva, a chcel obnoviť rodinnú tradíciu a robiť chutné víno.

Keď prvý Ernest pred sto rokmi zakopal krompáčom do zeme, ani netušil, že kope na pozemku, ktorý je až nebezpečne blízko Nášho Mesta. A ani netušil, že mesto sa ako chobotnica začne rozťahovať a požierať dedinky okolo. Tie príliš blízke padli úplne, ale Galasov pozemok bol na sútoku dvoch významných riek pod zrúcaninou hradu a do osídiel socialistického urbanistického uniformného plánu nepadol. Vydržal až do revolúcie, ale potom strhli drôty a namiesto demokracie prišli do dediny dravci. Čo nezničil socializmus, roztrhali hyeny.

Developeri.

Predposledný Ernest Galas im nabehol ako pstruh na mušku a mohol si za to sám. Keď odhodil knižku a začal robiť ekologické čisté víno, všetci sa mu vysmiali a kupovali pančované z obchodu. Skrachoval. Aj sa zadlžil. Posledný Ernest, jediný syn, utiekol do paneláku, a keď mu nevyšla akcia s počítačmi, skončil v esbéeske a strážil, čo mu ukázali. Ako Dunčo.

Starý Ernest sa s tým nevedel zmieriť a na rodnej hrude vydržal iba rok po smrti manželky. Potom sa rozhodol všetko predať a pomôcť synovi, lebo Galasovci si vždy vedeli pomôcť. Že predáva, povedal najprv v krčme. Potom to už nabralo rýchly spád.

Ešte predtým ho navštívil brat Emil.

„Nerob to! Ja tých sedemsto päťdesiattisíc teraz aj tak nepotrebujem! Nesmieš to predať, otec sa v hrobe obráti...”

„Ale Erno skončí v base, aj on má dlžoby. Ja... my... jednoducho potrebujeme peniaze, a ten notár mi sľúbil, že nájde kupca, čo nebude búrať, že sa všetko zachová...”

„Nebud' naivný! Kto by vyhodil toľké milióny len za to, aby sa pozeral na naše rodné ošarpané múry?”

„Emil!”

„Hovorím rodné a hovorím to s úctou v hlase a slzami v očiach, ale... pre cudzieho budú iba ošarpané. Nepočítaj s tým, že...”

„Notár mi to sľúbil!”

„Ty si fakt nepoučiteľný, Ernest. Kde to žiješ? V ktorom storočí?”

„Sľúbil... dal mi čestné slovo...”

„Dnes vládne minca a papier, a nie sľuby a čestné slovo. Jedine zmluva a suma na nej sú podstatné, na to ostatné sa ti každý vykašle!”

„A ak nepredám... vrátiš sa?”

„Ja... Ernest, ja už nemôžem! Mám v Mníchove ženu, dvoch synov, môj taxík... ja už nemôžem.”

„Tak vidíš! A čo ja!? Vilma je mŕtva, syn v paneláku a o vinohrade nechce ani počuť! Namiesto škrabáka má v rukách maličký skrutkovač a serinká sa s tými onými... počítačkami! A ja sám už nevládzem. Emil, ja som sa už rozhodol!”

Nepohádali sa. Galasovci sa nikdy nehádali. Stáli pri sebe, nech bola doba akákoľvek ťažká. Keď sa rozchádzali, sľúbili si, že si budú pomáhať.

„Machst gut, Erny...” povedal Emil a zamával mu z mníchovského taxíka, čo nemal zapnutý taxameter, lebo nebol práve v službe.

3

Patrik Rastislav si rozopol sako a notárovi ukázal drahú ružovú košeľu a kravatu tej istej farby, ale tmavšiu. Tiež drahú. Keď mu osobná štylistka vybalila košeľu a s nadšením mu ju ukázala, čakal, že sa rozosmeje a ako nepodarený fór skončí v koši, ale ona to myslela vážne.

„Čo som teplý!?“

„Ružová sa teraz nosí... a aj studení.“

„No moment! Ty niečo vieš? Nieкто sa na mňa chystá?!“

„Nie! Tedáá... chystať sa určite chystajú, veď len za minulý týždeň si odrbal troch partnerov... takzvaných... ale neviem! Nevie, že by sa ťa nieкто konkrétny chystal odkrágľovať.“

„Lucia! To čo sú za výrazy! Odrbal, odkrágľovať!! Kde to berieš?“

„Prepáč, už nebudem počúvať za dverami, keď telefonuješ.“

„Ja ťa...! Daj to sem!“ vytrhol jej košeľu z rúk. Obliekol si ju, aj keď sa mu nepáčila, ale stála skoro desať litrov.

Lucia dostala na ľavú polovičku zadku, aby nebola drzá. Vyhodiť ju nemohol. Dcéram sa niečo také nerobí, aby ich vlastný otec pripravil o flek osobnej štylistky najúspešnejšieho podnikateľa roka!

Vyštudovala architektúru, chvíľu sa venovala dizajnu a interiérovej architektúre, ale napokon poprosila tatina o malú finančnú injekciu a s kamoškou si otvorili salón. Menší, iba desať báb, dve kreslili, jedna manažovala, ostatné šili.

Už mali tri samostatné prehliadky a vyhrali aj nejakú cenu. Dobré sa podniká, keď je kapitál naporúdzi a funguje na heslo tatíí...

Patrik Rastislav si rozopol sako a notárovi ukázal nielen ružovú košeľu, ale aj prstom na pohár.

„Predsa len by som si ešte jeden... ale nech mi opláchne pohár, a neutierať!“

„Samozrejme!“ panáčkoval notár a zazvonil na asistentku.

Rastislav odsledoval ukážkový zadoček vo vypasovanej minisukni, počkal, kým zavrie dvere, a pohodlne sa usadil v obrovskom koženom kresle určenom pre iné zadky, než mal Galas, alebo hoci aj krásna asistentka.

„Dovolím si jednu otázku.“

„Prosím, pán notár.“

„Nechcem byť osobný, alebo vyzvedať, ale...“

Asistentka sa vrátila a na podnose priniesla mokrú napoleonku. Rastislav si ju zvonka osušil vreckovkou a dal si naliať.

„Ehm... pán Rastislav... ako hovorím, nič ma do toho nie je, ale v našej praxi by sme sa mali riadiť zásadou pacta sunt servanda... inak, zmluvy treba zachovávať, takže sa chcem opýtať...“

„Hovorili ste s mojím advokátom?“

„Iste, iste! S doktorom Karáskom sme prakticky v neustálom kontakte.“

„Tak tým je povedané všetko.“

„Iste, iste, ale... ja som nemal na mysli pána Galasa a jeho neprimerané požiadavky...“

„A?“

„... ale praktickú stránku veci, teda... vy ste ten pozemok kúpili ako ostatné, iba na kše... chcem povedať s úmyslom obchodovať, alebo tam chcete naozaj stavať?“

„No...“ Rastislav zodvihol pohár, oproti oknu skontroloval čistotu skla a opatrne sa napil, „ak mám byť úprimný, tak pôvodný úmysel bol pozemok zobchodovať, ale keď sme sa minule s manželkou vracali z Viedne, tak sme sa tam zastavili a ona... no... už dlhšie chceme opustiť staré centrum mesta a odísť na vidiek, a poloha tohto konkrétneho pozemku je z hľadiska pokojného bývania skoro ideálna. Iba desať kilometrov od mesta, kompletná infraštruktúra...“

„Okrem toho,“ okamžite sa chytil notár a poposunul sa v kresle dopredu, „je to všetko chránená pamiatkárská ob-

last', takže nejaká masívna paneláková výstavba tu nikdy nehrozí, investície do nehnuteľností sú prakticky trvalé, lebo tadiaľto nikdy nepovedie diaľnica, alebo tunel, alebo priehrada, alebo..."

„Iste, to viem, takže... sme s manželkou uvažovali, že by sme sa tu aj usadili.“

„Vý-bor-ne! To vám naozaj chválím!“ notárovi sa v očiach zalesklo písmenko S preškrtnuté dvoma paličkami. „Okrem toho sa do tejto lokality sťahujú prominenti a významné osobnosti z celého okolia, už tu býva ten známy spevák Palo Hammel, známy a veľmi populárny herec Jožko Vajda, mimochodom, môj osobný priateľ, s tým vás potom zoznámim, ďalej najlepší kardiochirurg u nás profesor Urbánek, celá zálaha úspešných podnikateľov... no... všetci!“

„Aha.“

„Takže..." notár sa zarazil a podozrievavo sledoval pobavenie v Rastislavových očiach.

„Takže?" spýtal sa podnikateľ.

„No... ja len že by som mal pre vás aj iné ponuky.“

„Akosi sa v tom prostredí až pridobre orientujete, na notára..."

„Pochádzam odtiaľ a občas stačí zabehnúť na pivo k Srnčíkovi alebo do Edenu a vhodne umiestniť pár pív a človek sa od štamgastov dozvie. Aj tento pozemok máte, a musíte uznať, že za mimoriadne výhodnú cenu, iba vďaka mojim konexiám.“

„Iste. Za mimoriadne výhodnú províziu.“

„Prepáčte..."

„Nič, nič! Nič! Všetko je v najlepšom poriadku! Zadar-mo ani kura nehrabe, čo si my dvaja budeme nahovárať... takže počúvam. O akú ponuku by išlo?"

„Nóó..." notár už bol zase na koni, „oproti hradu na sva-hu je záhradkárska oblasť zvaná Svätopluk. Jeden môj, povedzme, známy tam za mimoriadne výhodných podmienok predáva parcelu s chatou, ktorá by sa dala prerobiť na exkluzívne letovisko, lebo prostredie naokolo je priam roz-právkové. Prístup po asfaltke až do dvora, elektrina, voda, nad chatou chránená krajinná oblasť s kompletnou príro-dou, výhľad na polovicu Rakúska až po Alpy, v lete bi-

cyklovanie, kolieskové korčule, pešia turistika, splavovanie, v zime bežkovanie... iba vlek tam zatiaľ chýba, ale aj to časom bude... no proste jedna báseň!“

„Vy ste sa minuli povolaním... nechcete prejsť ku mne? Dám vám dvojnásobok za polovičnú námahu.“

„Ďakujem, ja už mám dvojnásobok za polovičnú námahu.“

„Nepochybujem. Ale štvornásobok za štvrtinovú námahu vám neponúknem.“

„O tom zase nepochybujem ja. Takže ostaneme každý na svojom. Mali by ste o tom aspoň uvažovať, je to naozaj dobrá kúpa. Táto oblasť v sebe skrýva silný potenciál a kto pochopí a kúpi ako prvý, neprimerobí.“

Rastislav dopil, gestom odmietol ďalší a vstal.

„Karásek sa s vami spojí, uvidíme... alebo zavolajte Karáskovi vy.“

„Čo sa týka dnešnej zmluvy, zákon hovorí... existuje ochranná lehota...“

„Ja viem.“

„Aspoň desať dní by sa tam nemal objaviť buldozér.“

„Ja viem! Najprv sa dohodnem s manželkou, potom tam naženie svojich architektov, a potom sa uvidí.“

„Výborne! Tak by to malo byť.“

Notár mu neprezieravo podal ruku. Rastislav mal dobrú výchovu, a tak neochotne, ale predsa prijal.

„Vy tu máte aj umývadlo, však?“

„Iste, nech sa páči.“

Notár podišiel k drevenému obkladu a stlačil malý ornament. Drevený panel sa otvoril a Rastislavovi sprístupnil malú toaletu s umývadlom. Dvere za sebou nezavrel, lebo toaletu použiť nechcel, iba si vyhrnul rukávy a poumýval si ruky až po manžety. Tekutým mydlom nešetril. Zavesený uterák nepoužil, osušil sa vlastnými mentolovými vreckovkami.

„Dovidenia,“ povedal lakonicky a zastal pred dverami.

Notár pochopil, otvoril mu a mierne sa uklonil.

„Vaša asistentka ma odprevadí až dolu, však?“

„Samozrejme! Alicka...“

Otvorila mu dvere a aj tie dolné. Vyšiel na chodník a zastal pred obrovským čiernym mercedesom. Vodič počúval

rádio, a tak kopol do dverí. Vodič vyletel von a bleskovo mu otvoril. Aby odčinił prehrešok, mierne sa uklonil a zasomral.

„Prepáčte... nech sa páči... pane...”

Rastislav nasadol, a keď sa za ním nehučne zavreli dvere, zahniezdil sa a zhlboka si vydýchol. Konečne bol doma. Vo svojom. Čistom. Poprezeral si dlane a zápastia, privoňal a nespokojne pokrútil hlavou. Z dverí vybral veľkú aromatickú papierovú utierku a vydrhol si ruky. Až potom stlačil tlačidlo medzi sedadlami a z dózy si vybral dlhú cigaru Monte Christo. Dva zlaté pásiky posunul bližšie k sebe, zapálil dlhú zápalku a celú cigaru opálil. Zvlášť si dal záležať na vypálení bacilov na špičke. Potom ju odhryzol a vyplul do popolníka. Sfúkol unavenú zápalku a zapálil novú. Pomaly ju prisúval k cigare a ťahal. Plameň sa nedotkol tabaku, ale žiara po chvíli rozžeravila koniec a pár obláčikov voňavého dymu konečne vybafla von.

„Mobil... Karáska!” vyštekol.

Vodič vyfukal číslo a podal mu slúchadlo.

„Doktor Karásek, prosím pán...”

„Karásek... vyzerá to tak, že sme tam ešte neskončili, zavolajte tomu tchorovi, asi má pre nás ešte jeden pozemok... vlastne... nevolajte, počkajte, kým sám zavolá, aby to nevyzeralo, že sme celí žeraví, a strhnite cenu čo možno najnižšie. Potom mi zavolajte. A... všetko dojedajte u nás. Toto bolo prvý a posledný raz, čo som bol v jeho zavšivenej kancelárii!! Ani poháre nevedia umyť, chamraď!!”

Nečakal na odpoveď, strhol si z ucha slúchadlo a nahnevane ho hodil na sedadlo spolujazdca.

„Teraz môžeme,” zamumlal s tabakovou tyčou v ústach a vodič opatrne naštartoval. „A nech sa vám už nikdy nestane, aby som v priehradke nemal čisté rukavice, jasné!?” zreval.

„Jasné, pán Rastislav. Už som volal sekretárke, poslala vodiča, vezie ich sem, keby sme chvíľu poč...”

„Ak vám môžem poradiť, tak už ma nešponujte a okamžite ma odvezte do firmy, aktívny ste mali byť predtým!”

„Iste, už ideme,” zaskučal vodič a netrúfol sa ani pozrieť do spätného zrkadielka, lebo na šéfovi bolo jasne vidieť, že potrebuje hromozvod.

4

Ožrali sa ako svine, ale Sylvia manželovi nič nevyčítala, lebo taká situácia sa stane naozaj iba raz za čas.

Aj sa Richarda spýtala, či má ísť aj ona, ale napokon sa dohodli, že je to vlastne Otova súkromná záležitosť a vec jeho rodiny. Detektívi do rodiny patrili, a tak na pohreb pochopiteľne išli, ale rodinní príslušníci policajtov už boli mimo. Veď ju ani nepoznala.

Keby konečne zdochol Chosé, to by bolo niečo iné. Toho Sylvia poznala, roky a dobre, naozaj dobre, lebo u nich neraz večeral a aspoň desaťkrát aj prespal v obývačke na válande, a raz ovracal kachličky na záchode a v kúpeľni zlomil držiak na uteráky, takže jemu by na pohreb išla rada, ale Otovej manželke nie.

Sylvia už vopred vedela, ako po pohrebe dopadnú, a tak manželovi prezieravo ustlala v obývačke. Ako vždy v poslednom čase. Lebo ako vždy, keď to v poslednom čase prehnal, nepríčetne chrápal a ona sa potrebovala aspoň trochu vyspať.

Už mu vybavila aj konzultáciu v Centre zdravého spánku, ale okrem operácie jazyka s tým nevedeli urobiť vôbec nič, a jazyk Krauz potreboval, tak z konzultácie nakoniec nebol žiadny osov. Chrápal ďalej a Sylvia začala používať žlté tampóny do uší. Perfektná vec. Poradila jej ich kolegyňa. Jej manžel bol stavebný inžinier. Táto informácia Krauzu upokojila. Nechrápu len policajti.

Krauz prespal celé sobotňajšie dopoludnie a horúcu slepačiu polievku dostal na stôl bez zbytočného diskusného príspevku, lebo Sylvia chápala situáciu ako nutné zlo. Aj sa usmiala a prehrabala mu rozstrapatenú šticu.

„Ako... srdéenko?“ zatiahla škodoradostne napodobňujúc manžela.